

آمادگی همه جانبه لازمه ازدواج موفق/ سن خاصی ملاک نیست

میزان آمادگی سنی، روانی، عاطفی، جسمانی و اجتماعی طرفین اهمیت زیادی در ازدواج دارد و روشن است رسیدن به سن و سالی که از لحاظ اجتماعی مناسب برای ازدواج به نظر می رسد به تنهایی قابل تکیه کردن نخواهد بود.

خبرگزاری مهر-میزان آمادگی سنی، روانی، عاطفی، جسمانی و اجتماعی طرفین اهمیت زیادی در ازدواج دارد و روشن است رسیدن به سن و سالی که از لحاظ اجتماعی مناسب برای ازدواج به نظر می رسد به تنهایی قابل تکیه کردن نخواهد بود. ازدواج نه تنها نیاز به بلوغ جسمانی دارد بلکه بلوغ ذهنی با آمادگی روانی نیز از شرایط لازم در تحقق مطلوب آن است. جوان باید نه تنها از ویژگی های جسمانی خود و همسرش آگاهی یابد بلکه روابط جسمانی صحیح را نیز به درستی بیاموزد. وسایل ارتباط جمعی، والدین و مخصوصا مدرسه در این راه نقش بزرگی برعهده دارند.

در بسیاری از موارد شاهد واقعیتی تلخ در آموزش دبیرستان هستیم و آن این که جوان از اقصی نقاط جهان خبر می گیرد، مخصوصا با شرایط خاص دنیای امروز از اوج آسمان ها، اقمار مصنوعی و ستارگان دیگر اطلاع می یابد؛ اما در مورد خویش تقریبا هیچ نمی داند.

حتی زمانی که مدرک پایانی دبیرستان را نیز اخذ نموده برای امری به اهمیت ازدواج و روابط طبیعی ناشی از آن هیچ آمادگی ندارد. آنچه را که تحت عنوان بلوغ روانی یا ذهنی در نظر دارند تنها شناخت های ویژه روابط درست زوجیت از دیدگاه طبیعی نیست بلکه آگاهی از ویژگی های روانی خویشتن و همسر نیز مورد توجه است. باید فرزندان ما از احساس مشترک یا توان خود را به جای دیگری گذاردن برخوردار شوند، به تعبیر دیگر بیاموزند که آنچه برخورد نمی پسندند بر همسر خویش نیز روا ندارند.

هنگامی که با واکنشی تند و خشمگین یا در هر حال نامطلوب مواجه می شوند باید بتوانند خود را به جای طرف مقابل قرار دهند. او و حالات روانی خاص او در راه توجیه عملش مدد گیرند. گذشته از این بلوغ ذهنی یا روانی مستلزم شناخت واقعیات اجتماعی و مخصوصا جهات منفی و مثبت در آن است. باید جوانان فراگیرند که هیچ پدیده اجتماعی نیست که هیچ بعد منفی یا مشکل نداشته باشد و ازدواج نیز از این قاعده مستثنی نیست. هنگامی که جوان به رمانتیسم ازدواج دچار می شود یعنی ابعاد واقعی آن را به فراموشی می سپارد به نوعی آرمان سازی آن دست می یازد. چنین می پندارد با ازدواج بهشتی برین فراهم می شود و تمایل مسائل حیاتی پایان می پذیرد و حال آنکه هرگز چنین نیست.

ازدواج طبیعی ترین رفتار هر انسان و شاید مهمترین تصمیم وی در تمامی حیاتش می باشد. با آن فرد از تنهایی می رهد پاسخی مشروع و سالم برای نیازهای جسمانی و طبیعی خویش می یابد و لیکن بعد دیگر آن مسئولیت بیشتر و شاید هم محدودیت در رفتار انسانی است. جوانی که فقط یک روی سکه را دیده باشد یا برای تحمل آن آمادگی نیافته باشد در رویارویی اجتناب ناپذیر با آن است که دچار سرگیجه می شود، خود را می بازد و به آنان که در چنین حصارى به نظرش گرفتار نیامده اند رشک می برد و همین حالت روانی اندیشه طلاق را آرام آرام در ذهنش می پرورد.

بررسی آمادگی طرفین برای ازدواج عامل مهمی است و سن ازدواج به عنوان مهمترین عامل می تواند رضایت از زندگی مشترک از تحت تاثیر قرار دهد. هر چند این عامل به تنهایی نمی تواند تعیین کننده باشد، اما عامل مهمی است که باید مورد توجه قرار گیرد.

بر این اساس لازم به نظر می رسد میزان آمادگی سنی، روانی، عاطفی، جسمانی و اجتماعی طرفین اهمیت زیادی دارد و روشن است رسیدن به سن و سالی که از لحاظ اجتماعی مناسب برای ازدواج به نظر می رسد به تنهایی قابل تکیه کردن نخواهد بود.

چرا که افراد مختلف در سنین متفاوتی به پختگی و آمادگی لازم برای ازدواج می رسند. یک فرد 25 ساله ممکن است از پختگی و رشد تکامل روانی، اجتماعی و عاطفی برخوردار باشد در حالی که فرد دیگری در سن بالاتری سالگی چنین آمادگی را نداشته باشد.

زودرسی سن ازدواج بر میزان آسیب پذیری آن تاثیر گذار است و زوجین برای رسیدن به یک ازدواج موفق باید به بلوغ ذهنی و روانی لازم برای شروع یک زندگی مشترک و موفق را داشته باشد و باید برای رسیدن به این هدف بزرگ علاوه بر خانواده از متخصصان این امر مدد خواست.

هرگز نباید تصور رود افراد هر خانواده با زود ازدواج کردن سرانجامشان محتوم به گسست پیوند یعنی طلاق می انجامد. تنها می توان پذیرفت که در صورت وجود دیگر عناصر طلاق را این پدیده نیز همچون عاملی بدان دامن می زند.

